

## RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

### ARREST

**nr. 27.640 van 20 mei 2009  
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X  
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM loco advocaat V. NEERINCKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Op 29 juni 2005 vroeg u samen met uw zus E. (...) en uw moeder M. M. (...) (O.V. 5.776.324) voor de eerste maal asiel aan in België. U en uw zus E. (...) waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van uw moeder. Uw broer M. H. (...) (O.V. 4.977.540) was al vroeger naar België gekomen en had reeds op 11 juli 2000 een asielaanvraag ingediend. De asielaanvraag van uw moeder werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 23 november 2005 onontvankelijk verklaard. Uw moeder ging tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal (CGVS), maar op 9 juni 2006 besloot het CGVS tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw moeder diende op 12 juli 2006 een beroep tot schorsing in bij de Raad van State, maar deze procedure is nog hangende. Jullie hebben de uitspraak van de Raad van State echter niet afgewacht en trokken naar het Verenigd Koninkrijk in de hoop van daaruit verder te kunnen reizen naar Canada, waar familie van jullie woont. Jullie werden echter tegengehouden en gedurende tien maanden in verschillende centra opgesloten. Uit angst om gerepatriëerd te worden naar Iran vroegen jullie asiel aan bij de Britse asielinstanties. In het kader van de Dublin-overeenkomsten aanvaardde België vervolgens jullie overname. Op 27 mei*

2008 diende het hele gezin opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Omdat u ondertussen meerderjarig was geworden werd een procedure op uw eigen naam opgestart, net als bij uw zus E. (...) (O.V. 6.262.254). De asielaanvragen van uw moeder en oudste broer M. H. (...) werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer in overweging genomen. U haalde aan niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest te kunnen worden gearresteerd omwille van de politieke activiteiten van uw vader. In mei 2005 bent u éénmaal voor 24 uur aangehouden door de Ettela'at (het Ministerie van Informatie). Tijdens deze detentie zou u zijn mishandeld en zijn verhoord over uw vader en uw oudere broer. U vreest hetzelfde mee te maken in geval van terugkeer. Eveneens vreest u te worden gearresteerd en opgesloten omdat u illegaal het land heeft verlaten en er een illegaal verblijf van meer dan drie jaar in het buitenland heeft op zitten. Bij deze asielaanvraag legde u een gelegaliseerde kopie neer van de eerste pagina's uw geboorteboekje.

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde Iran ontvlucht te zijn en er niet naar terug te kunnen omwille van een (vrees voor) vervolging wegens de politieke activiteiten van uw vader. Vooreerst dient gesteld te worden dat in het kader van de eerste asielaanvraag van uw broer M. H. (...), wiens vluchtmotieven ook in de eerste plaats gebaseerd zijn op problemen als gevolg van politieke activiteiten van uw vader, ondermeer op basis van tegenstrijdige verklaringen een weigeringsbeslissing werd genomen. De bedrieglijkheid werd nogmaals in de tweede aanvraag opgeworpen omdat werd vastgesteld dat hij ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas een niet-authentiek stuk had neergelegd en er derhalve sprake was van een poging tot misleiding van de Belgische autoriteiten. U hebt in het kader van uw asielaanvraag geen elementen aangebracht die deze bedrieglijkheid kunnen weerleggen, integendeel: bijkomende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw broer H. (...) en uw moeder ontkrachten verder de waarachtigheid van deze problemen. Zo verklaarde u dat uw moeder ongeveer een drietal keren - het kan meer zijn, zei u - is gearresteerd voor ondervraging i.v.m. uw oudere broer en vader en dat zij nooit voor een hele nacht - tot de dag er op - is aangehouden. Buiten deze arrestaties en het ontvangen van één convocatie verklaarde u dat de politie niet meer bij jullie thuis langs is gekomen (CGVS p.14-15). Uw moeder daarentegen verklaarde in het kader van van haar asielrelaas dat zij verschillende malen was gearresteerd bij jullie thuis door de Ettela'at (Ministerie van Informatie), éénmaal zelfs gedurende een hele nacht: ze zou toen pas de dag erna zijn vrijgelaten. De arrestaties gebeurden in de periode 2000-2005 verschillende malen thuis, soms tot tweemaal per maand (CGVS M. M. (...) 19/12/2005 p.20-21). Ze verklaarde zelfs dat in het jaar van de vlucht van uw oudste broer de Ettela'at twee weken bij jullie thuis heeft verbleven (CGVS M. M. (...) 19/12/2005 p.14). Tevens verklaarde u noch voor de arrestatie in mei 2005, noch na deze arrestatie problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS p.12 en 14). Uw broer daarentegen verklaarde in zijn tweede asielaanvraag dat zowel de Ettela'at als de Nirouyé Entezami (Ordediensten) bedreigingen hebben geuit tegen u en uw zus (CGVS M. H. (...), 4/11/2004 p. 2 en 17). Ook wat uw shenesnameh (geboorteboekje) betreft stemmen jullie verklaringen niet overeen. U verklaarde uw originele geboorteboekje nog te hebben gehad net voor uw vertrek (CGVS p.4-5). Uw moeder daarentegen verklaarde dat uw geboorteboekje werd afgenomen door de Ettela'at in het Iraanse jaar 1378 (komt overeen met het jaar 1999-2000 in de gregoriaanse kalender), er een kopie van te hebben gekregen van de Ettela'at en dat ze uit angst het origineel niet meer is gaan terugvragen (CGVS M. M. (...) 19/12/2005 p.10 en 15). Al deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de problemen die jullie zouden hebben gekend als gevolg van de zogezegde politieke activiteiten van uw vader. Uw vrees bij terugkeer voor nieuwe vervolgingsfeiten omwille van de activiteiten van uw vader is dan ook volledig ongeloofwaardig.

Wat de vrees betreft in geval van terugkeer te worden aangehouden en opgesloten aan de luchthaven a.g.v. uw illegaal vertrek uit Iran, kan worden gesteld dat het volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd inderdaad mogelijk is dat de Iraanse autoriteiten u kunnen ondervragen en u een geldboete kunnen geven van 150 dollar – het is namelijk inderdaad verboden Iran illegaal te verlaten - maar deze bestraffing is van louter gemeenrechtelijke aard en maakt op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit en kan evenmin beschouwd worden als 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In het kader van de asielaanvraag van uw zus E. (...) (O.V. 6.262.254) werd eveneens besloten tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

#### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 57/6, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoeker niet van toepassing daar verzoeker geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoeker bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad merkt op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4.1. Verzoeker merkt op dat er niet verwacht kan worden dat hij nog een omstandig en gedetailleerd feitenrelaas kan geven van de problemen waarmee zijn vader (en bij uitbreiding de ganse familie) werden geconfronteerd op grond van diens samenwerking met de Mujahedin E Khalq (MKO). Verzoeker wijst erop dat hij in de periode dat zijn vader gezocht en gearresteerd werd door de Ettela'at nog maar net geboren was en bij de regelmatige arrestaties van zijn moeder amper tien jaar oud was. Gelet op zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de gebeurtenissen en gelet op het feit dat deze reeds dateren van vele jaren terug, kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij een omstandig en gedetailleerd relaas kan geven. Verzoeker wijst er verder op dat de contradictie met betrekking tot zijn Shenesnameh mogelijks berust op een verkeerde interpretatie door de dossierbehandelaar gezien het begrip Shenesnameh in het Farsi zowel kan doelen op het originele document als op de kopie.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers argument dat hij bij de arrestatie van zijn vader nog maar net geboren was en dat hij bij de regelmatige arrestatie van zijn moeder amper tien jaar oud was respectievelijk niet ter zake dienend is en feitelijke grondslag mist. Verzoeker werd geboren anno 1989. Uit de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen in hoofde van verzoekers moeder M. M. van 9 juni 2006 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat verzoekers vader in 1369 (Perzische kalender, 1990 in de Gregoriaanse kalender) werd gearresteerd en wegens gebrek aan bewijs werd vrijgelaten en dat hij pas in de zomer van 1999 bij een inval van de Ettelaat het huis ontvluchtte en ondergedoken bleef. Verzoeker was derhalve op het ogenblik van de arrestatie van zijn vader pas geboren en had op het ogenblik van de gebeurtenissen in 1999, die de rechtstreekse oorzaak uitmaakten van de verdere problemen en de vlucht van zijn familie, reeds de leeftijd van tien jaar. De Raad wijst erop dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 5 februari 2009 op de vraag naar de problemen van zijn vader uitdrukkelijk verklaarde *"Ik heb geen enkele interesse om dat te weten omdat ik geen interesse heb in mijn vader."* (administratief dossier, stuk 4, p. 9). De bestreden beslissing verwijst dan ook nergens naar het niet in kennis zijn door verzoeker van de problemen van zijn vader waardoor de opmerking pas te zijn geboren op het ogenblik van diens arrestatie niet dienend is. Uit het verslag van het verhoor van verzoekers moeder op het Commissariaat-generaal van 19 december 2005 blijkt dat verzoekers moeder voorhield dat de Ettelaat in de periode 2000-2004/2005 vele keren langskwam, soms tot tweemaal per maand, waarbij zij telkenmale werd meegenomen. Verzoekers moeder verklaarde eveneens eenmaal gedurende een ganse nacht te zijn vastgehouden en pas 's anderendaags te zijn vrijgelaten (administratief dossier, stuk 15, verhoorverslag CGVS moeder, p. 20-21). De Raad wijst erop dat verzoeker derhalve in de periode van de regelmatige aanhouding van zijn moeder niet amper tien jaar was doch deze gebeurtenissen zich afspeelden tussen het elfde en vijftiende, zestiende levenjaar van verzoeker. Van een jongeling die zich in zijn tienerjaren bevindt en wiens vader sedert zijn vlucht in 1999 niet meer in het ouderlijk huis verblijft, mag door de ingrijpendheid van de frequente afwezigheid van zijn moeder en het zelfs gedurende een nacht wegblijven van haar gezin, in redelijkheid worden verwacht zich deze wezenlijke elementen uit zijn relaas te herinneren. Verzoekers bewering slechts weet te hebben van drie arrestaties van zijn moeder eraan toevoegend *"het kan meer zijn"* (administratief dossier, stuk 4, verhoorverslag CGVS, p. 15) staat in schril contrast tot de zeer hoge frequentie van arrestaties gedurende vijf jaar voorgehouden door zijn moeder, die zelfs benadrukt dat deze arrestaties soms tot tweemaal per maand plaatsgrepen. Tevens ontkent verzoeker formeel dat zijn moeder ooit een volledige nacht aangehouden bleef (*idem*, p. 14). Deze flagrante tegenstrijdigheid betreffende een wezenlijk element van het door verzoeker voorgehouden relaas, die op basis van zijn jeugdige leeftijd niet kan worden weerlegd, verhindert terecht enig geloof aan dit relaas te hechten.

Verzoekers broer M. H. verklaarde bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 4 november 2004 dat er zowel door de Ettelaat als de Nirouyé Entezami bedreigingen werden geuit aan het adres van verzoeker en zijn zus, wat hij zelf als nieuw element aanbrengt bij

zijn tweede asielaanvraag waardoor het hem onmogelijk is terug te keren naar Iran (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS broer, p. 2 en 17). Verzoeker houdt evenwel voor bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 5 februari 2009 (administratief dossier, stuk 4, p. 12) voor zijn arrestatie in 2005 nooit enig probleem te hebben gehad met de Iraanse autoriteiten, *“noch met de politie, noch met iemand anders”*. Dergelijke bedreigingen die finaal resulteerden in verzoekers arrestatie op zestienjarige leeftijd anno 2005 zijn dermate ingrijpend dat verzoekers argument dat van hem door zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de gebeurtenissen en doordat deze gegevens reeds dateren van vele jaren terug niet kan worden verwacht zich alles nog in detail te herinneren, in redelijkheid niet kan worden aangenomen. Desbetreffende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve overeind.

Aangaande verzoekers stelling dat de contradictie met betrekking tot zijn Shenesnameh mogelijks berust op een verkeerde interpretatie door de dossierbehandelaar gezien het begrip Shenesnameh zowel in het Farsi kan doelen op het originele document als op de kopie merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4, p. 4-5) blijkt dat de vraagstelling hieromtrent nochtans duidelijk was. Er werd aan verzoeker achtereenvolgens gevraagd *‘Bent u momenteel in het bezit van identiteitsdocumenten?’*; *‘Kopie van Shenesnameh.’*; *‘Waar is het origineel?’*; *‘Wanneer voor de laatste keer gezien?’*; *‘Net voor uw vertrek?’*; *‘Ja’*; *‘Waarom niet meegenomen?’* en *‘Kunt u de originele nog bekomen?’* zodat duidelijk blijkt dat de vraagstelling wel degelijk het originele Shenesnameh betreft en niet de kopie die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft neergelegd. De vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers Shenesnameh vinden hun grondslag in het administratieve dossier en kunnen niet worden toegeschreven aan interpretatiefouten door de dossierbehandelaar. Deze tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De motivering van verwerende partij dat de asielaanvraag van verzoekers broer M. H., die zich eveneens steunt op dezelfde problematiek, meer in het bijzonder de problemen van hun vader ingevolge diens aanhorigheid tot de MKO, werd afgewezen op basis van tegenstrijdige verklaringen en het pogen de Belgische autoriteiten te misleiden door gebruik te maken van een niet-authentiek stuk wat de geloofwaardigheid van het basisrelaas waarop de ganse familie zich steunt flagrant ondermijnt, wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas en de vaststelling dat eveneens in hoofde van verzoekers broer de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden relaas diende te worden vastgesteld, verhinderen aan onderhavig relaas enig geloof te hechten waardoor verwerende partij in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet terecht besluit tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker.

2.4.3. Aangaande het risico bij gedwongen terugkeer werpt verzoeker op dat de Iraanse wetgeving voorziet in een gevangenisstraf bij illegale uitreis en voor mensen die contrapropaganda maken tegen de Islamitische Republiek van Iran. Verzoeker wijst erop dat hij asiel heeft aangevraagd in België hetgeen door de Iraanse overheid zal beschouwd worden als een misrepresentatie van de Republiek Iran en streng zal bestraft worden. Verder wijst verzoeker erop dat zijn vader gekend staat als aanhanger van de MKO zodat hij als zoon zal worden vermoed ook lid of sympathisant te zijn van de MKO gezien hij in het verleden reeds verschillende malen werd vastgehouden en opgesloten. Verzoeker stelt tenslotte dat hij illegaal het land verlaten heeft. Verzoeker meent om voorgaande redenen een gevangenisstraf te moeten ondergaan zodat er wel degelijk reden is om te spreken van een vrees voor vervolging.

De Raad merkt op dat verzoeker zich steunt op de *“Subject Related Briefing ‘Iran’ – Risico gedwongen terugkeer”* van 9 december 2008 (toegevoegd aan de nota van verwerende partij), maar deze informatie vervolgens selectief interpreteert. Uit deze briefing, die gesteund is op objectieve bronnen, blijkt dat de Iraanse wetgeving bepalingen bevat die stellen dat een illegale uitreis strafbaar is met een gevangenisstraf, maar dat in de praktijk de Iraanse autoriteiten geen teruggekeerde asielzoekers lastigvallen enkel en alleen omwille van een asielaanvraag in het buitenland en/of een illegale uitreis. De loutere overtreding van

een illegale uitreis kan wel worden bestraft met een administratieve boete van maximaal 150 dollar, maar de autoriteiten laten in principe alle teruggekeerde afgewezen asielzoekers met rust voor zover ze met hun oppositieactiviteiten in het buitenland nooit een bedreiging hebben gevormd voor de Iraanse staat. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen politieke activiteiten te ontwikkelen in België of ooit te hebben ontwikkeld in Iran (gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2009, p.3) en zou dus bijgevolg eventueel een geldboete riskeren, wat echter geen “vervolging” uitmaakt in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en evenmin ressorteert onder het begrip onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker in het verzoekschrift geciteerde tekst uit de voormelde ‘Subject Related Briefing’ bevestigt enkel dat zij die gedurende meer dan vijf jaar Iran illegaal hebben verlaten het voorwerp zijn van een geldboete en dat bovendien het illegaal verlaten van het land niet systematisch wordt vervolgd. Nergens uit dit citaat blijkt dat ook gevangenisstraffen effectief worden uitgesproken.

Verzoekers bemerking dat zijn vader gekend staat als aanhanger van de MKO zodat hij als “zoon van” zal worden vermoed ook lid of sympathisant te zijn van de MKO is ter zake niet dienend daar, zoals hoger gesteld, aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt – niet verklaarde in het interview op het Commissariaat-generaal “*reeds verschillende malen te zijn vastgehouden en opgesloten om deze reden*”, daar verzoeker slechts melding maakt van één enkele arrestatie anno 2005 (gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2009, p.12).

2.5. Waar verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire bescherming zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

2.6. Betreffende het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde document wijst de Raad erop dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.7. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 mei 2009 door:

|                 |                                                    |
|-----------------|----------------------------------------------------|
| dhr. J. BIEBAUT | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
|-----------------|----------------------------------------------------|

|                    |           |
|--------------------|-----------|
| mevr. K. VERHEYDEN | griffier. |
|--------------------|-----------|

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VERHEYDEN.**

**J. BIEBAUT.**